

punkter eller i hvert fald det nye parti, og jeg synes egentlig, det er meget positivt og sympatisk, at Ny Alliances indstilling er, at man kigger på sagen og ikke på, hvem der har foreslået det, og så vælger at sige: Er det et skridt i den rigtige retning, eller er det et skridt væk fra det, vi gerne vil? Derfor vil jeg gerne kvittere for, at Ny Alliance er kommet frem til, at forslaget, som vi diskuterer her i dag, alt i alt er et skridt i den rigtige retning.

Nu er udsagnet »forslaget, vi diskuterer her i dag«, måske sådan at tage munden lidt for fuld, for det, der har været diskuteret her i dag, er regeringsdannelse efter næste valg og tanker bag ved lovforslaget fra 1993, dengang man indførte arbejdsmarkedsbidraget; der er blevet diskuteret ret meget andet end det egentlige indhold af lovforslag nr. L 220, nemlig lavere skat på arbejde. Derfor vil jeg - selv om man efter så mange ordførere skulle tro, at det var sket - alligevel gerne have lov til at gennemgå, hvad indholdet er, for det er stort set ikke blevet berørt af ordførerne i dag.

Udgangspunktet er, at et af de største problemer i Danmark i dag er, at vi mangler hænder til at tage de ledige stillinger, der er. Vi er kommet i den lykkelige situation, at der rent faktisk er så meget gang i dansk økonomi, at vi mangler folk på arbejdsmarkedet til at tage de stillinger, der står ledige. Det er sådan, at hvis man beskatter arbejdskraft for hårdt, risikerer man, at folk vælger fritid frem for arbejde, eller at de vælger at holde sig uden for arbejdsmarkedet, selv om de kunne tage et arbejde.

Derfor har regeringens holdning været, at vi skulle sætte skatten ned på arbejde, fordi man på den måde kan få flere hænder ud på arbejdsmarkedet, sådan at både nogle, der står helt uden for arbejdsmarkedet, tager et arbejde, at nogle, der er på arbejdsmarkedet, vælger at blive der lidt længere, at nogle går fra deltid til fuldtid, at nogle siger ja, når deres arbejdsgiver beder dem om at tage overarbejde, osv.

De to effekter tilsammen vil betyde, at der omregnet til årsværk med lovforslaget her vil komme matematisk udregnet 7.300 flere par hænder ud på arbejdsmarkedet, eller sagt sådan i lidt mere runde tal: 7.000-8.000 flere årsværk.

Den anden baggrund er, at reglen om et arbejdsmarkedsbidrag, som den tidligere regering indførte i 1993, pålægger, at når der er udsigt til overskud i Arbejdsmarkedsfonden vurderet ved augustvurderingen for næste års økonomi, skal man, hvis ikke andet besluttet, sætte satsen ned

fra 8 til 7½ pct. Det vil betyde, at der vil blive en lettelse for alle, der er på arbejdsmarkedet, alle, der er i beskæftigelse, på ½ pct. på deres marginalskat. Det går hele vejen op igennem og vil betyde, at man vil få en lettelse, hvor det klart vil være dem, der tjener mest, der også får mest ud af det.

Vi mente fra regeringens side, at den lettelse ville vi hellere bruge til noget, der mere målrettet gik ud på at skabe en større forskel på at komme i arbejde i forhold til at være på overførselsindkomst, til noget, der gjorde en større forskel for mellemindkomstgrupperne. Ved at flytte grænsen for, hvornår man begynder at betale mellemskat, kan vi sørge for, at det er personer med mellemindkomster, der kommer ud som de største vindere i den omlægning af skatten på arbejde, vi laver her.

Hvad er det så, vi foreslår? Ja, vi foreslår tre ting på skatteområdet.

Først og fremmest foreslår vi, at beskæftigelsesfradraget bliver sat op. Det er med til at gøre, at gevinsten ved at komme i arbejde bliver større. Da vi overtog regeringsmagten i 2001, var det sådan, at 175.000 danskere oplevede, at hvis de kom i arbejde, lå gevinsten på under 50 kr. om dagen. Med forårspakken fra 2004, »Lavere skat på arbejde«, og med forslaget her får vi bragt det antal markant ned. Vi går faktisk fra, at det var 4,2 pct. af arbejdsstyrken, der havde en gevinst på under 50 kr. om dagen, til at det bliver 2,9 pct. af arbejdsstyrken.

Er det stadig væk 2,9 pct. for meget? Ja, det mener jeg. Jeg mener, at der bør være en større gevinst for alle ved at komme i arbejde, men politik er det muliges kunst, og vi ønsker ikke at gennemføre skattelettelser, som ikke er finansierede, og det her var det, vi kunne skabe finansiering til. Finansieringen sker ved at bruge den lovpligtige sænkelse af arbejdsmarkedsbidraget mere målrettet og ved at sikre, at energifgifterne stiger i takt med prisudviklingen, så vi ikke udhuler den virkning, som energifgifterne har.

Det andet, der ligger i det, er, at vi rykker mellemskatten op, sådan at grænsen for mellemskat kommer til at flugte med og følges med grænsen for topskat. Det betyder, at 575.000 danskere får en klar sænkelse af deres marginalskat, for de vil opleve, at marginalskatten bliver 6 pct. mindre, og de vil opleve en gevinst ved at tage en ekstra times arbejde og en gevinst ved måske at gå fra deltid til fuldtid, som betyder, at man har mere til sig selv, at gevinsten bliver større.